

Vârșnicul Jeffrey R. Holland
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Nu suntem noi cu toții cerșetori?

Fie că suntem bogați sau săraci, trebuie să „facem ce putem” pentru a-i ajuta pe cei în nevoie!

Ce lucru nou și minunat a fost introdus în formatul conferinței noastre generale! Bien hecho (bravo), Eduardo.

Într-un moment care avea să fie unul dintre cele mai surprinzătoare din perioada de început a slujirii Sale, Isus s-a ridicat în sinagoga din Nazaretul natal și a citit aceste cuvinte profetice de Isaia și consemnate în Evanghelia lui Luca: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea... [și] să dau drumul celor apăsați”¹.

Astfel, Salvatorul a făcut primul anunț public despre slujirea Sa mesianică. Dar acest verset a clarificat, de asemenea, că, în drumul către sacrificiul Său ispășitor suprem și învierea Sa, prima și cea mai importantă îndatorire mesianică a lui Isus avea să fie binecuvântarea celor săraci, inclusiv a celor săraci în duh.

De la începutul slujirii Sale, Isus i-a iubit pe cei împovărați și dezavantajați într-un mod extraordinar. S-a născut în casa a doi astfel de părinți și a crescut printre mai mulți dintre

ei. Nu cunoaștem toate detaliile vieții Sale temporale, dar El a spus odată: „Vulpile au vizuini, și... păsările... au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-Și odihni capul”². Aparent, Creatorul cerului și pământului „și al tuturor lucrurilor care sunt în ele”³ a fost, cel puțin în viața Sa de adult, fără casă.

De-a lungul istoriei, sărăcia a fost considerată cea mai mare și des întâlnită încercare a umanității. Amprenta sa evidentă este, de obicei, fizică, dar perturbarea spirituală și emoțională pe care o poate provoca este mult mai istovitoare. În orice caz, marele Mântuitor nu ne-a dat o chemare mai importantă decât aceea ca noi să ne alăturăm Lui pentru a ridica această povară grea de pe umerii oamenilor. În calitate de Iehova, El a spus că va judeca aspru casa lui Israel, deoarece „prada [celor nevoiași] este în casele voastre”.

El a spus: „Cu ce drept călcați voi în picioare pe poporul Meu, și apăsați pe săraci?”⁴.

Autorul Proverbelor spune lucrurile într-un mod extrem de clar: „Cine asuprește pe sărac, batjocorește pe Ziditorul său, [și] cine își astupă urechea la strigătul săracului... nici el,

[de asemenea,] nu va căpăta răspuns, când va striga”⁵.

În zilele noastre, Biserica restaurată a lui Isus Hristos nici nu trecuse de prima aniversare când Domnul le-a poruncit membrilor săi să „[se îngrijească] de săraci și de cei în nevoie și [să le aducă] alinare pentru ca ei să nu sufere”⁶. Observați exprimarea categorică – „ca ei să nu sufere”. Așa vorbește Domnul când este foarte serios într-o anumită privință.

Ținând cont de dificultatea insurmontabilă de a eradica inegalitățile în lume, ce poate face un bărbat sau o femeie? Însuși Învățătorul ne-a oferit un răspuns. Când, înainte ca El să fie trădat și crucificat, Maria a uns capul lui Isus cu ulei scump folosit la înmormântări, Iuda Iscarioteanul a protestat împotriva acestei extravagante și îi „era foarte necaz pe femeia aceea”⁷.

Isus a spus:

„Lăsați-o în pace; de ce-i faceți supărare? Ea a făcut un lucru frumos față de Mine...”

Ea a făcut ce a putut”⁸.

„Ea a făcut ce a putut”! Ce exprimare puternică! Un reporter a întrebat-o pe maica Teresa din Calcutta despre însărcinarea ei lipsită de speranță de a-i salva pe cei săraci din orașul ei. El a spus că, statistic vorbind, ea nu a făcut absolut nimic. Această femeie minionă remarcabilă a răspuns că munca ei are legătură cu dragostea, nu cu statistica. În pofida numărului mare de oameni pe care *nu putea* să-i ajute, ea a spus că a putut ține porunca de a-L iubi pe Dumnezeu și pe aproapele ei slujindu-i pe cei *pe care* îi putea ajuta cu ceea ce avea. Cu altă ocazie, ea a spus că „ceea ce facem este doar o picătură într-un ocean... dar dacă nu am face-o, oceanul ar fi cu o picătură mai mic”⁹. În mod solemn, reporterul

a încheiat spunând că religia creștină *nu* este, în mod evident, preocupată de statistici. El a argumentat că, dacă este mai multă bucurie în cer pentru că un păcătos se pocăiește decât pentru cei nouăzeci și nouă care nu trebuie să se pocăiască, atunci, aparent, Dumnezeu nu este prea preocupat de procente.¹⁰

Și cum am putea „face ce putem”?

Pentru început, putem, așa cum regele Benjamin ne-a învățat, să încetăm să ne oprim din a ajuta deoarece considerăm că săracii înșiși sunt vinovați pentru nefericirea lor. Poate că unii dintre ei *și-au făcut* situația dificilă, dar oare nu facem și noi exact la fel? Oare nu de aceea acest conducător plin de compasiune întreabă: „Nu suntem noi cu toții cerșetori?”¹¹ Nu cerem noi cu disperare ajutor și speranță și un răspuns la rugăciuni? Nu cerșim cu toții iertare pentru greșelile pe care le-am făcut și pentru problemele pe care le-am cauzat? Nu implorăm cu toții ca slava să compenseze slăbiciunile noastre, ca mila să triumfe asupra dreptății măcar în cazul nostru? Nu este de mirare că regele Benjamin spunea că noi *obținem* iertarea păcatelor noastre implorându-L pe Dumnezeu, care ne răspunde cu compasiune, dar noi *păstrăm* iertarea păcatelor noastre răspunzând cu compasiune săracilor care ne cer ajutorul.¹²

Pe lângă faptul de a acționa cu milă față de ei, ar trebui, de asemenea, să ne rugăm pentru cei aflați în nevoie. Un grup de zoramiiți, considerați de ceilalți membri ai congregației lor ca fiind „murdari” și „zgură” – acestea sunt cuvintele din scripturi – au fost alungați din casele lor de rugăciune „din cauza veșmintelor lor grosolane”. Ei erau, conform lui Mormon, „săraci în ceea ce privește lucrurile lumești; și, de asemenea... săraci în inimă”¹³ – două lucruri pe

care le întâlnim aproape întotdeauna împreună. Cei doi misionari, Alma și Amulec, luptă împotriva respingerii celor îmbrăcați zdrențuroși spunându-le acestora că, indiferent de privilegiile care le sunt refuzate de alții, ei se pot ruga întotdeauna – pe câmpurile și în casele lor, în mijlocul familiilor lor și în inimile lor.¹⁴

Apoi, chiar oamenilor din acest grup care a fost respins, Amulec le-a spus: „După ce [voi v-ați rugat], dacă voi îi alungați pe cei în nevoie și pe cei goi și dacă nu-i vizitați pe cei bolnavi și pe cei în suferință și dacă nu împărțiți din bunurile voastre, *dacă aveți*, acelor care sunt în nevoie – vă zic *vouă*... rugăciunea voastră este deșartă și nu vă aduce nici un folos și voi sunteți ca ipocriții care tăgăduie credința”¹⁵. Ce memento important că, fie că suntem bogați *sau* săraci, trebuie să „facem ce putem” pentru a-i ajuta pe cei în nevoie!

Acum, pentru a nu fi acuzat că propun programe extravagante și globale prin care să-i ajutăm pe săraci sau că declar că cerșitul stradal este ceva bun, doresc să vă asigur că admirația mea

față de principiile hărniciei, cumpătării, bizuirii pe forțele proprii și ambiției este la fel de mare ca a oricărui bărbat sau oricărei femei în viață. Se așteaptă de la noi să ne ajutăm singuri înainte de a cere ajutor de la alții. Mai mult, nu știu exact în ce mod ar trebui fiecare dintre dumneavoastră să vă îndepliniți obligațiile față de cei care nu se ajută sau nu se pot ajuta singuri. Dar știu că Dumnezeu știe și El vă va ajuta și îndruma să faceți acte de ucenicie cu compasiune dacă doriți în mod conștient, vă rugați și căutați să țineți cu sârguință o poruncă pe care El ne-a dat-o în repetate rânduri.

Înțelegeți că vorbesc aici despre nevoile presante din societate care nu țin doar de membrii Bisericii. Din fericire, modul în care Domnul îi ajută pe membrii noștri este mai simplu: toți cei care sunt capabili din punct de vedere fizic trebuie să se supună legii postului. Isaia a scris:

„Iată postul plăcut Mie ...

Împarte-ți pâinea cu cel flămând, și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acoperă-l... [pentru ca tu] [să deznozi]

legăturile robiei, [să dai] drumul celor asupriți”¹⁶.

Depun mărturie despre miracolele, atât spirituale, cât și temporale, care au loc în viața celor care trăiesc conform legii postului. Depun mărturie despre miracolele care au avut loc în viața mea. Într-adevăr, așa cum a consemnat Isaia, m-am rugat când am postit și, într-adevăr, Domnul a răspuns: „Iată-Mă”¹⁷. Prețuiți acest privilegiu sacru cel puțin o dată pe lună și fiți atât de generoși pe cât vă permit circumstanțele atunci când faceți donații de post și alte donații umanitare, pentru educație și pentru misionari. Vă promit că Dumnezeu va fi generos cu dumneavoastră și cei care primesc alinare de la dumneavoastră vă vor binecuvânta pentru totdeauna. Mai mult de trei sferturi de milion de membri ai Bisericii au fost ajutați anul trecut de donațiile de post administrate de episcopi devotați și președinte ale Societății de Alinare devotate. Acest lucru înseamnă mulți sfinți din zilele din urmă recunoscători.

Dragi frați și surori, o astfel de cuvântare cere ca eu să recunosc binecuvântările necâștigate, nemeritate și nesfârșite din viața mea, atât temporale, cât și spirituale. Asemeni dumneavoastră, uneori a trebuit să mă îngrijerez în legătură cu aspectele financiare, dar nu am fost niciodată sărac și nici nu știu cum se simt săracii. Mai mult, nu știu de ce circumstanțele nașterii noastre, sănătății noastre, ocaziile noastre educaționale și economice sunt atât de diferite aici, în viața muritoare, dar când văd nevoile atâtor persoane, eu știu că „fără mila Domnului, eu aș fi în aceeași situație”¹⁸. Eu știu, de asemenea, că, deși nu sunt păzitorul fratelui meu, eu sunt fratele fratelui meu și, „pentru că multe Tu mi-ai dat, și eu trebuie să dau”¹⁹.

În această privință, eu doresc să aduc omagiul meu președintelui Thomas Spencer Monson. Am fost binecuvântat să-l cunosc pe acest om de 47 de ani și imaginea cu el pe care o voi prețui până când voi muri este cea în care se întorcea acasă cu avionul,

din Germania de Est devastată economic, în papucii săi de casă, deoarece își dăduse nu doar costumul și cămășile de rezervă, ci și pantofii din picioare. „Ce frumoase sunt pe munți [și mergând de-a lungul unui terminal de la aeroport], picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mântuirea”²⁰. Președintele Monson a făcut mereu „ce a putut” pentru văduve, orfani, săraci și oprimați, mai mult chiar decât oricare altă persoană pe care o știu.

În anul 1831, într-o revelație dată profetului Joseph Smith, Domnul a spus că săracii vor vedea împărăția lui Dumnezeu venind pentru a-i elibera cu putere și mare slavă.²¹ Sper ca noi să ajutăm la împlinirea acestei profeții venind în puterea și gloria adevăratei Biserici a lui Isus Hristos pentru a elibera pe cine putem de sărăcia care îi ține legați și care le distruge visele, mă rog în numele îndurător al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Luca 4:18.
2. Matei 8:20.
3. 2 Nefi 2:14; 3 Nefi 9:15.
4. Isaia 3:14–15.
5. Proverbele 14:31; 21:13.
6. Doctrină și legăminte 38:35.
7. Vezi Marcu 14:3–5; vezi, de asemenea, Matei 26:6–9; Ioan 12:3–5.
8. Marcu 14:6, 8; subliniere adăugată.
9. Maica Teresa din Calcutta, *My Life for the Poor*, editat de José Luis González-Balado și Janet N. Playfoot (1985), p. 20.
10. Vezi Malcolm Muggeridge, *Something Beautiful for God* (1986), p. 28–29, p. 118–19; vezi, de asemenea, Luca 15:7.
11. Mosia 4:19.
12. Vezi Mosia 4:11–12, 20, 26.
13. Alma 32:2–3.
14. Vezi Alma 34:17–27.
15. Alma 34:28; subliniere adăugată.
16. Isaia 58:6–7.
17. Isaia 58:9.
18. Atribuit lui John Bradford; vezi *The Writings of John Bradford*, editat de Aubrey Townsend (1853), xliii.
19. „Pentru că multe Tu mi-ai dat”, *Imnuri*, nr. 137. © Harper San Francisco.
20. Isaia 52:7.
21. Doctrină și legăminte 56:18; vezi, de asemenea, versetul 19.